

FABRICE CARO

Η ΠΡΟΠΟΣΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΧΑΡΑ ΣΚΙΑΔΕΛΛΗ

ΙΚΑΡΟΣ

Η ΠΡΟΠΟΣΗ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Le discours*

© 2018, Éditions Gallimard

© 2023, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα γαλλικά: Χαρά Σκιαδέλλη

Επιμέλεια – Διόρθωση: Δημήτρης Παπακώστας

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Παραγωγή: Κοτσάτος Α.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2023

ISBN 978-960-572-554-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Fabrice Caro

Η ΠΡΟΠΟΣΗ

Μετάφραση
Χαρά Σκιαδέλλη

ΙΚΑΡΟΣ

Ξέρεις, η αδελφή σου θα χαιρόταν πολύ αν έκανες μια πρόποση τη μέρα της τελετής. Πετάει τούτες τις λεξούλες, έτσι, χωρίς φιοριτούρες, χωρίς καν να με κοιτάζει, συγκεντρωμένος στο ποτήρι που γεμίζει με κόκκινο κρασί και το οποίο αδειάζει αμέσως. Η αποστασιοποίηση, η πλήρης απουσία επισημότητας με την οποία προφέρει τη φράση αποτρέπουν κάθε διαπραγμάτευση. Το να συζητήσουμε μια τέτοια πρόταση θα ήταν περιττό, ή ενδεχομένως και γκροτέσκο. Όσο κι αν ψάχνω, δεν ανιχνεύω στη φωνή του ούτε ίχνος ερωτηματικού τόνου. Η φυσική του αυταρχικότητα δεν έχει ανάγκη από καμία ερώτηση, από ηχητική ένταση, από ευθύ βλέμμα. *Τίποτα περίπλοκο, έτσι; Δυο λόγια, θα τη συγκινούσε ιδιαίτερα.* Ναι, ναι, βεβαίως, ευχαρίστως. Δεν βρίσκω τίποτ' άλλο ν' απαντήσω. Η αδελφή μου και η μητέρα μου έρχονται από την κουζίνα εκείνη τη στιγμή, μόνο αυτό μου έλειπε για να καταστραφεί η βραδιά, μια πρόποση.

Από τη θέση μου μπορώ να διακρίνω την κρεμάστρα για πετσέτες στον τοίχο της κουζίνας και διαπιστώνω έκπληκτος πως αισθάνομαι ακόμη τραυματισμένος, τριάντα χρόνια αργότερα, από τούτο το αριστούργημα ξυλουργικής το οποίο ο καθηγητής τεχνολογίας της Α΄ Γυμνασίου σκέφτηκε να φτιάξουμε ως χριστουγεννιάτικο δώρο για τους γονείς μας. Το σχέδιο ήταν να κατασκευάσουμε μια κρεμάστρα για πετσέτες σε σχήμα έλατου από μια ορθογώνια σανίδα και ο σκοπός της άσκησης ήταν να εξοικει-

ωθούμε με τον τórνο, το τριβείο, τη φρέζα και άλλα εργαλεία με βάρβαρα ονόματα, η χρησιμότητα των οποίων μας διέφευγε και μου διαφεύγει μέχρι σήμερα, για να πω την αλήθεια. Στη συνέχεια έπρεπε να καρφώσουμε τρία μανταλάκια στη σανίδα, και το έργο ήταν έτοιμο, παιχνιδάκι. Μόνο που, πολύ γρήγορα, έχασα τον έλεγχο της κατάστασης και το έλατό μου πήρε σιγά σιγά μια όψη τόσο ανάρμοστη όσο και επικίνδυνη. Παρότι προσπαθούσα να διορθώσω το κόψιμο, να πριονίσω, να τονρέψω, να λιμάρω, να φρεζάρω, ήταν ανώφελο, παρακολουθούσα ανήμπορος τη γέννηση μιας μορφής που ζωντάνευε παρά τη θέλησή μου, διεκδικούσε την ανεξαρτησία της με αλαζονεία κι επαναστατικότητα, και κοίταζα, αποσβολωμένος, πανικόβλητος, τη χριστουγεννιάτικη κρεμάστρα για πετσέτες ν' απομακρύνεται από την αρχική ιδέα του έλατου και να αποκτά αργά αλλά σταθερά σχήμα πούτσου. Όσο περισσότερο πάσχιζα να το αλλάξω τόσο πιο καθαρά διαγραφόταν. Όσο περισσότερο στόχευα το έλατο τόσο πιο ευκρινής γινόταν ο πούτσος. Στο τέλος της ώρας το δημιουργημά μου ξεσήκωσε τα γέλια των συμμαθητών μου και ο καθηγητής, ο οποίος το εξέλαβε ως εφηβική αναίδεια, με κράτησε μετά το σχολείο για τιμωρία. Στις 25 Δεκεμβρίου πρόσφερα λοιπόν στους γονείς μου έναν πούτσο από κοντραπλακέ ως χριστουγεννιάτικο δώρο, δώρο που η μητέρα μου βρήκε τόσο χαριτωμένο που έσπευσε να το κρεμάσει στον τοίχο της κουζίνας παρά τις έντρομες διαμαρτυρίες μου, τις οποίες ερμήνευσε ως περιττή σεμνότητα. Έτσι, σε όλη μου την εφηβεία, με το στομάχι σφιγμένο από το άγχος, είδα να παρελαύνουν στην κουζίνα των γονιών μου επισκέπτες που δεν παρέλειπαν ποτέ να ρίξουν μια ματιά στην κρεμάστρα για πετσέτες κάπως ταραγμένοι, παρόλο που, εξαιτίας των καλών τους τρόπων, φαντάζομαι, κανείς δεν

έκανε ποτέ τον παραμικρό υπαινιγμό. Τι περνάει από το μυαλό των καλεσμένων που ανακαλύπτουν έναν πούτσο από κοντραπλακέ στον τοίχο της κουζίνας ενός ζευγαριού ήσυχων εβδομηντάρηδων; Ποια λογική εξήγηση μπορεί να κρύβεται πίσω από μια τέτοια διακοσμητική επιλογή; Όποτε έρχομαι στους γονείς μου, πετάω ένα φευγαλέο κι αδιάφορο Ύστερα από τόσον καιρό, θα μπορούσες να τη βγάλεις αυτή την παλιατζούρα, έτσι δεν είναι; Και η μητέρα μου απαντάει σταθερά Όχι, όχι, το είχε φτιάξει με αγάπη, θα μείνει εκεί μέχρι να πεθάνω. Δεν έμαθα ποτέ αν η μητέρα μου ήταν η μόνη που δεν έβλεπε ότι η κρεμάστρα για πετσέτες απεικόνιζε έναν πούτσο ή αν φοβόταν μη με πληγώσει αφαιρώντας την, και είχε αποφασίσει πάση θυσία να πάρει το μέρος του σπλάχνου της, όπως η μητέρα ενός ψυχοπαθούς δολοφόνου που έχει σκοτώσει κάμποσα άτομα με πιστόλι η οποία υποστηρίζει πεισματικά την εκδοχή του ατυχήματος. Οποιοσδήποτε άλλος στη θέση μου θα είχε κλείσει το ζήτημα με μια απλή φράση, Τέλος πάντων, μαμά, το καταλαβαίνεις κι εσύ ότι αυτό το πράγμα μοιάζει με πούτσο, βγάλ' το λοιπόν. Όμως εγώ διατηρούσα ανέκαθεν με τους γονείς μου σχέσεις που κινούνταν χαλαρά ανάμεσα σε ανείπωτες σκέψεις, σε μια γεμάτη σεβασμό συναίνεση και μια ευγενική αποδοχή· μια μη σχέση, εκείνη την επιθυμία να μη δημιουργούμε ποτέ αναστάτωση για να μη χρειαστεί να την αντιμετωπίσουμε. Μοντέλο που δεν έπαφα να αναπαράγω στη συνέχεια με τις κοπέλες που συνάντησα καθ' όλη τη διάρκεια της ύπαρξής μου. Κι εμφανίζεται τότε μπροστά μου ο αρκετά τρομακτικός απολογισμός ότι η συναισθηματική μου ζωή δεν ήταν, κατά βάθος, παρά μια παραιτημένη αποδοχή πούτσων από κοντραπλακέ σε έναν τοίχο κουζίνας.

Γεια σου Σόνια, ελπίζω να είσαι καλά, φιλιά!

Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου να μην της γράψω. Βάσει μιας θεωρίας σύμφωνα με την οποία η απουσία ενισχύει την παρουσία και πρέπει να τρέφουμε την κρυστάλλωση¹ όπως ταΐζουμε ένα κατοικίδιο, να δημιουργούμε την έλλειψη, ν' αφήνουμε το πεδίο ελεύθερο στο μυστήριο. Τι να κάνει εκείνος; Πού να είναι αυτή τη στιγμή; Με ξέχασε; Ίσως δεν ήταν η σωστή επιλογή, γιατί τον παράτησα; Είχα, κατά βάθος, κάποιο σοβαρό λόγο για να το κάνω; Είμαι στ' αλήθεια πιο ευτυχισμένη τώρα; Ο Αντριάν μου, ο γλυκός μου Αντριάν. Όμως είχα λυγίσει, όπως ένας αλκοολικός που απέχει από το ποτό εδώ και δύο μέρες και ο οποίος σκέφτεται ότι, στο κάτω κάτω, μια γουλίτσα δεν πρόκειται να τον βλάψει. Έστειλα το μήνυμά μου στις 5:24 το απόγευμα, ακριβώς πριν φύγω, και διαβάστηκε στις 5:56. Όταν διαπίστωσα ότι η Σόνια το διάβαζε, με κατέκλυσε μια ανορθολογική χαρά, από εκείνες που συνοδεύουν τα νέα ξεκινήματα, ένας άνεμος ανανέωσης χτύπησε το πρόσωπό μου, διαβάζει το μήνυμά μου, είχε αυτή την επιθυμία, την παρόρμηση, την περιέργεια να μάθει τι της έγραφα, δεν της είμαι αδιάφορος, όλα θα ξανάρχιζαν όπως πριν. Ωστόσο, όσο περνούσαν τα λεπτά, η προοπτική να λάβω μια άμεση απάντηση απομακρυνόταν επικίνδυνα, και

1. Έννοια που επινοήθηκε από τον Σταντάλ στο έργο του *Περί έρωτος* για να περιγράψει τη διαδικασία εξιδανίκευσης που επιτελείται στην αρχή μιας ερωτικής σχέσης. [Όλες οι σημειώσεις είναι της μεταφράστριάς.]

μου φαινόταν σιγά σιγά ότι ο ίδιος ο τόνος του μηνύματός μου ήταν η αιτία της σιωπής της. Είχα προσπαθήσει να στείλω κάτι χαλαρό, ανάλαφρο, υποδειγματικά σύντομο, για να μην την τρομάξω, να μην της προκαλέσω τάσεις φυγής, να μην εκδηλώσω το παραμικρό σημάδι προσδοκίας, και κυρίως ούτε ίχνος μην-σικακίας ή πικρίας, ήθελα να λέει το μήνυμα *Όλα εντάξει, αν με χρειάζεσαι, είμαι εδώ*, αλλά μπορεί η υπερβολική του ελαφρότητα να μη χρειαζόταν ιδιαίτερη απάντηση.

Μήπως, πολύ απλά, δεν είναι σε θέση να μου απαντήσει; Ποια δραστηριότητα, στις 5:56 το απόγευμα, δικαιολογεί την αδυναμία ενός ανθρώπου ν' απαντήσει σε ένα μήνυμα; Ίσως ήταν στο αυτοκίνητο εκείνη την ώρα, άρπαξε το κινητό της που ήταν ακουμπισμένο στο κάθισμα του συνοδηγού, ξεκίνησε να γράφει, δυο λόγια, *Οδηγώ, θα σου απαντήσω μόλις γυρίσω, σε φιλώ*, και, προσηλωμένη στην οθόνη της, δεν είδε παρά την τελευταία στιγμή τον πατέρα και το γιο του με τα ποδήλατά τους στην άκρη του δρόμου, με κράνη και φωσφορίζε γιλέκα και οι δύο, οπότε έστριψε ενστικτωδώς το τιμόνι και συγκρούστηκε μετωπικά με το αμάξι που ερχόταν από απέναντι. Είναι στο νοσοκομείο, τίποτα σοβαρό, μερικοί μώλωπες, πόνοι στον αυχένα, μία εβδομάδα κολάρο και θα γίνει περδίκι. Θέλει να με ειδοποιήσει, αλλά το κινητό της έχει μείνει στο δωμάτιο με τα πράγματά της, ρωτάει τη νοσοκόμα, μια νταρντάνα κοκκινομάλλα με μικρά γαλανά μάτια που μοιάζει με Γερμανίδα, παρότι στο καρτελάκι της είναι σημειωμένο το όνομα Ναταλί, ρωτάει τη Ναταλί αν θα μπορούσε να έχει το κινητό της. Τς τς τς, της απαντάει η Ναταλί, προσπαθώντας να χρησιμοποιήσει μητρικό τόνο μα χωρίς να κατορθώνει να κρύψει τη φυσική της αυταρχικότητα, τς τς τς, πρώτα οι εξετάσεις, μην ανησυχείτε, θα σας το φέρουμε στο δωμάτιο

αμέσως μετά, θα έχετε όλο το χρόνο να επικοινωνήσετε με τον αγαπημένο σας. Δεν αστειευόμαστε με τη Ναταλί, τα παιδιά της Ναταλί ξέρουν ότι αν ρίξουν γάλα και κορν φλέικς πάνω στο τραπέζι ενώ τρώνε πρωινό, πρέπει δίχως λέξη να πάνε να πάρουν το σφουγγάρι από το νεροχύτη για να καθαρίσουν, η Ναταλί τούς το δίδαξε αυτό: υπάρχουν κανόνες, δεν είναι υποχρεωμένοι οι άλλοι να συμμαζεύουν τις βλακείες σας, η ζωή είναι ζούγκλα, παιδιά, γεννιόμαστε μόνοι και πεθαίνουμε μόνοι, κανείς δεν θα καθαρίσει το γάλα με τα κορν φλέικς για σας. Αφού ολοκληρώθηκαν οι εξετάσεις, η Σόνια θα έπεσε στη δίνη της νοσοκομειακής γραφειοκρατίας, με τα χαρτιά που χρειαζόταν να συμπληρώσει, το φαρμακείο, κι έπειτα ενδεχομένως θα τηλεφώνησε στη μητέρα της, για να την καθησυχάσει, κι ύστερα σκέφτηκε θα καλέσω τον Αντριάν αργότερα, ας μην τον ταράξω τώρα. Τον Αντριάν μου. Τον γλυκό μου Αντριάν.

Αντριάν, να σε σερβίρω; Σου αρέσει η πιπεριά; Δεν μπορώ να θυμηθώ ποτέ. Όχι, Σοφί, δεν μου αρέσει η πιπεριά, τη μισούσα ανέκαθεν, δεν έμαθες ποτέ τα γούστα μου, Σοφί, ποτέ δεν αναρωτήθηκες τι μ' ενδιέφερε στ' αλήθεια, με τι είχα πάθος. Για τα γενέθλιά μου μού έπαιρνες πάντα εγκυκλοπαίδειες. Εγκυκλοπαίδειες! Από τα οχτώ ως τα σαράντα, κάθε χρόνο, σε όλα μου τα γενέθλια: μια εγκυκλοπαίδεια. Υπολόγισε, Σοφί: τριάντα δύο εγκυκλοπαίδειες, τριάντα δύο! Πάντα με την ίδια συνοδευτική φράση: Ορίστε, αδελφούλη, χρόνια πολλά, μ' εσένα δεν προβληματίζομαι, λατρεύεις το διάβασμα, ένα βιβλίο και ξέρουμε ότι θα μείνεις ικανοποιημένος, όχι όπως με τη μαμά, που σπάω το κεφάλι μου για να βρω τι θα της αγοράσω, εκείνη είναι δύσκολο να την ευχαριστήσεις. Τις έχω όλες, όλες ανεξαιρέτως, εγκυκλοπαίδειες για το ηλιακό σύστημα, το σύμπαν, τα πουλιά, τα έντομα, το ποδόσφαιρο, το Μεσαίωνα, τα πρωτεύοντα θηλαστικά, τα αιλουροειδή, την Αίγυπτο, τα μουσικά όργανα, τα σπήλαια, τα λουλούδια, τα άλογα, τα βουνά της Γαλλίας, το σκι, και δύο φορές μάλιστα την εγκυκλοπαίδεια για την προϊστορία – στα δεκαπέντε και στα είκοσι δύο μου. Όταν εμφανίστηκε το Ίντερνετ, σκέφτηκα: όχι, αποκλείεται να τολμήσει, όχι στην ψηφιακή εποχή, όχι τώρα που αρκεί ένα κλικ για ν' αποκτήσεις την παραμικρή πληροφορία για οποιοδήποτε θέμα. Και όμως, ναι. Εγκυκλοπαίδεια. Σαν επαναλαμβανό-

νόμενο αστείο, αλλά ένα επαναλαμβανόμενο αστείο που δεν έχει στόχο να προκαλέσει γέλιο. Γιατί εγκυκλοπαίδειες; Μέσα σε τριάντα δύο χρόνια, όπως κάλλιστα φαντάζεσαι, είχα όλο το χρόνο να θέσω το ερώτημα. Ψάχνω ακόμα την απάντηση. Περιττό να πω ότι δεν άνοιξα ποτέ καμία απ' αυτές τις εγκυκλοπαίδειες. Εκτός ίσως από την πρώτη. Στη δεύτερη, ήδη, διαισθητικά, γνώριζα πως το ζήτημα είχε λήξει, είχα συνειδητοποιήσει ότι από κει και πέρα δεν θα έχανε τον ύπνο σου για τα γενέθλιά μου. Κάθε χρόνο τις τακτοποιούσα στη βιβλιοθήκη μου, όπου θα τερμάτιζαν γαλήνια τη ζωή τους δίχως να δουν ποτέ το φως. Θα μπορούσα να τις ξεφορτωθώ, να τις πετάξω, να τις δώσω σε μια φιλανθρωπική οργάνωση, να τις χαρίσω κι εγώ, να τις πουλήσω στο eBay, μα ήταν παρακινδυνευμένο: έστω κι αν ερχόσουν σπάνια στο σπίτι μου, κάθε φορά, δεν παρέλειπες ποτέ να ρίξεις μια αφηρημένη ματιά στη βιβλιοθήκη, σαν να ήθελες να βεβαιωθείς ότι εξακολουθούσα να είμαι παρών με τις εγκυκλοπαίδειες. Έτσι, όταν ήξερα πως θα περνούσες, τις έβαζα σε περίοπτη θέση, σε μια γωνιά αφιερωμένη στις εγκυκλοπαίδειες, όπως φροντίζουμε να φορέσουμε το πουλόβερ που μας είχε πάρει η αδελφή της γιαγιάς μας όποτε πάμε να τη δούμε παρότι μας τρώει. Όλοι όσοι μ' επισκέπτονταν πλησίαζαν αναπόφευκτα τη βιβλιοθήκη κάποια στιγμή. Μπα, σ' ενδιαφέρουν οι εγκυκλοπαίδειες; Και μου αγόραζαν κι εκείνοι, με την παραμικρή ευκαιρία, μια εγκυκλοπαίδεια. Χάρη σ' εσένα, Σοφί, αναγορεύτηκα σε λάτρη των εγκυκλοπαιδείων, μου επιβλήθηκε ένα πάθος το οποίο δεν τόλμησα ποτέ να διαψεύσω, όπως δεν διέψευσα ποτέ οποιαδήποτε παρεξήγηση σχετικά με το πρόσωπό μου, τόσο από δειλιά όσο κι από τεμπελιά. Στην παλιά μου δουλειά, όλοι με φώναζαν επί δύο

χρόνια Ορελιάν χωρίς να έχω το θάρρος να τους διορθώσω. Επομένως, βλέπεις, δεν θα κολλήσουμε εκεί τώρα, Ορελιάν, λάτρης των εγκυκλοπαιδειών, αυτό ή κάτι άλλο, τι σημασία έχει, η πραγματικότητα δεν αξίζει αρκετά τον κόπο ώστε να παλέψω για να υπάρξει. Όχι, ευχαριστώ, Σοφί, όχι πιπεριά, σε παρακαλώ. Α, μπράβο, η πιπεριά δεν σου αρέσει, δεν είμαι ποτέ σίγουρη αν είναι η πιπεριά ή το αγγούρι. Κι όμως, είναι εύκολο να το θυμάσαι, Σοφί: η πιπεριά και οι εγκυκλοπαίδειες.

Ξέρεις, η αδελφή σου θα χαιρόταν πολύ αν έκανες μια πρόποση τη μέρα της τελετής. Ίσως παρερμήνευσα τον τόνο του αιτήματός του, ίσως ήταν ουσιαστικά μια απλή παράκληση την οποία πήρα κάπως βιαστικά ως διαταγή που δεν επιδέχεται καμία συζήτηση. Στο κάτω κάτω, δεν έχω παρά να του δηλώσω, με τον φυσικότερο τρόπο του κόσμου, Λιντό, άκου, δεν αισθάνομαι άνετα, είναι εξαιρετική ιδέα η πρόποση, αναμφισβήτητα, και μάλιστα με τιμά ιδιαίτερα η πρότασή σου για το γάμο σας, με συγκινεί βαθύτατα, αλλά, ειλικρινά, είναι προτιμότερο να το αναλάβει κάποιος άλλος, δεν νομίζω πως είμαι το καταλληλότερο άτομο για την εκπλήρωση αυτής της αποστολής. Ορίστε. Θα περιμένω να φύγει πάλι η αδελφή μου και θα του το πω, δεν είναι και τόσο περίπλοκο άλλωστε. Λιγότερο περίπλοκο, για παράδειγμα, από το να συντάξεις ένα νηφάλιο κι ανάλαφρο μήνυμα το οποίο να χρειάζεται απάντηση στις 5:56 το απόγευμα. Και συνειδητοποιώ απότομα πόσο ανάρμοστη ήταν η στίξη μου: γιατί έβαλα θαυμαστικό μετά το *φιλιά*; Προς τι ο ξαφνικός ενθουσιασμός; Το θαυμαστικό μεταφέρει το αντίθετο από το επιθυμητό μήνυμα: το θαυμαστικό είναι παράκληση, ικεσία, κραυγή πόνου, ζητιανεύει μια απάντηση, εκλιπαρεί για αγάπη, είναι στίξη για γονατισμένους, ουρλιάζει *Σόνια, γαμώτο, τι στο καλό κάνεις; Απάντησέ μου! Δεν βλέπεις ότι έχω αρρωστήσει από τον καημό μου, ότι δεν τα βγάζω πέρα χωρίς εσένα, ότι όλα είναι άδεια κι άχαρα και δίχως*

κανένα νόημα; Προσπαθεί να φανεί κεφάτο κι ανάλαφρο, αλλά δεν είναι παρά κλαψιάρικο και ανήσυχο. Ένα απολύτως νηφάλιο μήνυμα που καταστράφηκε την τελευταία στιγμή, στην τελική ευθεία. Γιατί δεν αρκέστηκα σε μια σκέτη τελεία; Μια τελεία σε όλο της το μεγαλείο, στο απόγειο της τέχνης της, η οποία κλείνει αξιοπρεπώς μια υπέροχη ερωτική ιστορία και αποχωρεί δίχως να γυρίσει το κεφάλι, ηγεμονικά, μια γαλήνια, μετρημένη τελεία με βρετανικό φλέγμα, μια τελεία που δεν προσδοκά τίποτα ως αντάλλαγμα, μόνο την ευτυχία του άλλου, μα η οποία τον αφήνει στην πραγματικότητα σ' ένα αβυσσαλέο κενό. Ύστερα από μια τελεία, η μόνη μας επιθυμία είναι να μην τελειώσει τίποτα. Και σκέφτομαι για ένα δευτερόλεπτο να της στείλω για διευκρίνιση Ουπς, συγγνώμη, το κινητό μου έχει πρόβλημα, βάζει θαυμαστικά αντί για τελείες. Φιλιά (τελεία).